

РЕШЕНИЕ

№ 7656

гр. София, 05.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 08.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **1083** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. чл. 30, ал. 2, т. 10 от ЗСВ във вр. с чл. 7 във вр. с чл. 9, ал. 2 от Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, приети с решение на пленума на ВСС.

Образувано след изпращането по подсъдност с Определение № 292/23.01.2024 г. по а. д. № 80/2024 г. на Административен съд- [населено място], на жалба на К. Д. К.-съдия в Районен съд - Плевен срещу Заповед № РД- 03- 238 от 24.11.2023г. на Председателя на Районен съд-Плевен в частта по т. 4, вр. т. 1, с която е постановено да се изплати на съдия К. К. допълнително трудово възнаграждение за постигане на резултати по конкретни задачи в размер на 0,8 от основното трудово възнаграждение с включен ранг, с оглед индивидуалния принос на съдия К. К. за формиране на общите резултати от дейността на Плевенски районен съд /касателно свършените наказателни дела/ за периода 01.01,2023 г.-24.11,2023 г. Релевира се, че оспорваният административен акт е издаден в нарушение на чл. 8, ал. 2, чл. 12 и чл. 13 от АПК. Излагат се съображения, че административният ръководител на РС- Плевен в настоящия случай не е съобразил обстоятелството, че до назначаването му като районен съдия с Решение на Съдийска колегия на ВСС по протокол №21/20.06.2023 г. и встъпването му в длъжност в Районен съд- Плевен на дата 18.07.2023 г. К. изпълнявал длъжността „съдебен помощник“ в Софийски градски съд от 2021 г. Според жалбоподателя, цялата 2023г. работил в съдебната власт и то като лице измежду изброените в чл. 6, ал. 1 от Правилата, макар и не в конкретния орган на

съдебната власт- Районен съд- Плевен, поради което несправедливо му е определен размер 0,8 от основното трудово възнаграждение с включен ранг, тоест само за времето, когато е заемал длъжността районен съдия в Районен съд- Плевен. Сочи се, че по този начин е лишен от допълнително трудово възнаграждение за първите шест месеца, през които заемал длъжността „съдебен помощник“ в Софийски градски съд, за разлика от негови колеги в аналогична ситуация. Пзовава се на решение по Протокол № 45 от заседанието на Комисия „Бюджет и финанси“ на ВСС, проведено на 13.12.2023г., по повод писмо от административния ръководител на Районен съд - Плевен, с вх. № ВСС - 15253 от 08.12.2023г., Комисия „Бюджет и финанси“, според което разпоредбата на чл. 6, ал. 1 от Правилата се отнася както за магистратите, така и за съдебните и прокурорски помощници, като не е налице диференциация по отношение на длъжностите, работещи в системата на съдебната власт. Разпоредбата има предвид отработеното време в съдебната власт, а не в конкретен орган на съдебната власт /чл. 6, ал. 3 от Правилата/. Изтъква се, че след като е заемал длъжността районен съдия, считано от 18.07.2023 г. и е работил за по- кратък период в сравнение от останалите му колеги, то и броят на свършените дела няма как да бъде „съизмерим“ с броя на свършените дела от останалите съдии от Наказателното отделение, но останалата част от приноса му към съдебната система се изразява в работата му като съдебен помощник до 18.07.2023 г. Твърди се, че в случая възприетият от административния ръководител- Председателя на Районен съд- Плевен подход е основан на неправилно разбиране на естеството и предназначението на този вид възнаграждение и на съдържанието на относимите критерии, определени в правилата. Тази оценка неправилно е сведена единствено до статистическо количество на отчитане на брой свършени дела по последната му месторабота. Излага доводи, че заповедта в оспорената ѝ част освен явно несправедлива, неправилна и незаконосъобразна, се явява и необоснована, тъй като изложените мотиви са вътрешнопротиворечиви и не отговарят на изложеното фактическо основание, по отношение на приноса на колегите от Гражданското отделение, излагайки аргументи за колега, който работил от 30.08.2023 г., на когото е определен в пълен размер допълнително възнаграждение. Т.е., критерият за индивидуалния принос на съдиите в Районен съд- Плевен не се прилагал еднакво, коректно и обективно спрямо всички. Моли съда, да отмени заповедта в оспорената ѝ част и съгласно чл. 173, ал. 2 от АПК, да върне преписката на административния ръководител- Председател на Районен съд- Плевен за ново разглеждане и произнасяне за определяне на размера на дължимото ми се допълнително трудово възнаграждение за 2023г., при съобразяване с дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят К. К., редовно призован, поддържа жалбата по изложени в същата съображения. Подробни аргументи развива в допълнително представени писмени бележки.

Ответникът по жалбата– Административен ръководител– председател на Районен съд Плевен, редовно призован, оспорва жалбата. Излага подробни съображения относно законосъобразност на издадения административен акт в хода по същество, както и в писмено становище и писмени бележки.

Съдът като прецени събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, намира за установено от фактическа страна следното:

В настоящото производство не е спорно обстоятелството, че жалбоподателят К. Д. К. е съдия в Районен съд– Плевен от 18.07.2023 г., респ. и към датата на издаване на

оспорения акт- 24.11.2023 г..

С Решение на Пленума на ВСС по т.52, по Протокол №34 от 23.11.2023 г., е дадено съгласие на административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /приети с решение на пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г. /. Размерът на средствата е рамките на утвърдените бюджети по §01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала нает по трудови правоотношения“ на ЕБК за 2023 г.

С оспорваната в настоящото производство Заповед № РД- 03- 238 от 24.11.2023г., издадена от Председателя на Районен съд-Плевен е постановено: т.1. На работещите в Районен съд- Плевен съдии, с изключение на посочените в т.3 и т.4 от заповедта магистрати, да се изплати допълнително трудово възнаграждение в размер на 1,6 от основното месечно възнаграждение, в т.ч. и възнаграждението за ранг, определени към последното изплатено в пълен размер трудово възнаграждение, в рамките на увеличената, утвърдена бюджетна сметка на Районен съд Плевен за 2023 г. от финансовите средства по § 01-00 ”Заплати”. т.4 Да се изплати на съдия К. К. допълнително трудово възнаграждение за постигане на резултати по конкретни задачи в размер на 0,8 от основното трудово възнаграждение с включен ранг, с оглед индивидуалния принос на съдия К. К. за формиране на общите резултати от дейността на Плевенски районен съд /касателно свършените наказателни дела/ за периода 01,01,2023 г.-24,11,2023 г.

В мотивите на заповедта е изложено, че в Наказателно отделение на РС- Плевен, в периода от 01.01.2023 г. до 24.11.2023 г. включително, са постъпили за разглеждане 2443 броя наказателни дела и са свършени 2262 броя наказателни дела. В табличен вид са отразени броя на свършените дела от всеки съдия от наказателно отделение на РС-Плевен за целия период 01.01.2023 г.- 24.11.2023 г., като за К. К. са отбелязани 74. Посочено е, че с оглед на изнесените данни за свършените наказателни дела е видно, че индивидуалният принос на съдия К. К. за формиране на общите резултати от дейността на Плевенски районен съд /касателно свършените наказателни дела/ за периода 01,01,2023 г.— 24,11,2023 г. е несъизмерим с приноса на останалите съдии от отделението, поради което същият следва да получи допълнително трудово възнаграждение за постигане на резултати по конкретни задачи в размер на 0,8 от основното трудово възнаграждение с включен ранг.

По делото е приета административната преписка и допълнително представените и приети писмени доказателства.

С писмено становище от ответника от 23.02.2024 г. е представена справка от ЕИСС относно свършените от съдия К. К. наказателни дела за периода 18.07.2023 г.-24.11.2023 г.

В изисканото по делото и приобщено към доказателствения материал писмо до представляващия ВСС и председателя на Комисия по Бюджет и финанси към пленума на ВСС, Председателят на РС- Плевен описва издадената Заповед №РД-03-238/24,11,2023 г., и в частност определеното на съдия К. К. допълнително трудово възнаграждение, както и изразено от последния възражение обосновано от чл.6 от Правилата, тъй като е преназначен в течение на годината от един орган на

съдебната власт в друг. Моли за тълкуване на Правилата за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, като изразява позицията си, че „разпоредбата на чл.6, ал.1 и ал.2 от Правилата /в редакцията им към 24.11.2023 г. - датата на издаване на заповедта/, е неприложима, тъй като, на първо място, същата касае размер на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати в течение на годината, а на второ място — в случая не е налице преназначаване на съдия К. от един орган на съдебната власт в друг.

Видно от приобщеното по делото извлечение от протокол № 45 от заседанието на комисия „Бюджет и финанси” на ВСС, проведено на 13 декември 2023 г., т.14. относно: Писмо от административния ръководител на Районен съд - Плевен с вх. № ВСС - 15253 от 08.12.2023 г., е взето следното решение: Съгласно утвърдените от Пленума на ВСС Правила за определяне и изплащане на средствата за допълнителни трудови възнаграждения /последна редакция от 30.11.2023 г.1 в чл. 6, ал. 3 е посочено: „При условие, че в течение на годината, лице по ал. 1 е преназначено от един орган на съдебната власт в друг, размерът на допълнителното възнаграждение се изплаща по последна месторабота, пропорционално на отработеното в съдебната власт време”. Разпоредбата има предвид отработеното време в съдебната власт, а не в конкретен орган на съдебната власт. Разпоредбата на чл. 6, ал. 1 се отнася, както за магистратите така и за съдебните и прокурорски помощници като не е налице диференциация на длъжностите работещи в системата на съдебната власт и подлежи на изпълнение от административния ръководител. В същото е посочено още, че с решение на Пленума на ВСС била извършена корекция по бюджетите на органите на съдебната власт по § 01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала, нает по трудови правоотношения“, така че да се осигури максималния размер на определените за изплащане средства за допълнителни трудови възнаграждения на база заета щатна численост в съответния орган.

Видно от служебна справка от Софийски градски съд, К. К. е назначен в СГС на длъжност „съдебен помощник“, считано от 07.06.2021 г. и е изпълнявал служебните си задължения до 18.07.2023 г., когато трудовият му говор е прекратен на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ. В същата е отразено, че К. е получил оценка „Отличен“ при последната си атестация за периода 01.12.2021 г.- 30.11.2022 г., с приложен атестационен формуляр.

При така установената по делото фактическа обстановка, след преценка на допустимостта на жалбата и при извършената на основание чл. 168, ал. 1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от адресат на заповедта— чл. 147, ал. 1 АПК, като правото на оспорване е упражнено в рамките на срока по чл. 140, ал. 1 АПК— двумесечен, доколкото заповедта не съдържа указание за правната възможност за обжалване.

Заповедта засяга правото на допълнително възнаграждение на магистрат по чл. 3 от Правилата, поради което на общо основание подлежи на оспорване пред съд (чл. 145, ал. 1 АПК, чл. 120, ал. 2 КРБ, вж. и мотивите на Определение № 938 от 21.01.2020 г. на ВАС по адм. д. № 14812/2019 г., VI о., оставено в сила с Определение № 6416 от 29.05.2020 г. на ВАС по адм. д. № 4209/2020 г., 5-членен с-в) и в частност – доколкото е неблагоприятен в случая за жалбоподателя акт на разпореждане да не се изплаща сума за допълнителното възнаграждение в пълен размер. С акта пряко се засягат правата и законните интереси на оспорващия, което обуславя и правния интерес на

последния от обжалването му. Налице е индивидуален административен акт, представляващ волеизявлението на административен ръководител на орган на съдебната власт, овластен с конкретно правомощие по силата на Решение по т. 52 от Протокол № 34/23.11.2023 г. на Пленума на ВСС, в резултат от упражняването, на което пряко се засягат правата и законните интереси на съответния магистрат-жалбоподател, което обуславя и правния интерес на последния от оспорване на заповедта на административния ръководител. Упражняването на правомощието за определяне на допълнителни възнаграждения е от позицията на ръководен административен орган, поради което обжалваната заповед попада в дефиницията на чл. 21, ал. 1 от АПК. Като израз на административна компетентност, заповедта подлежи на оспорване пред съда, без оглед издаването ѝ в условията на оперативна самостоятелност на административния ръководител и преценката му по чл. 9 от Правилата не изключва съдебния контрол за законосъобразност на акта, с който е упражнена (чл. 169 АПК). С оглед изложеното, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата се явява основателна.

Възможността административното ръководство да изплати суми за допълнително трудово възнаграждение поначало не е безусловна, а е право възникващо в условията на дискреция. С акта на отпускане или неотпускане на допълнителното трудово възнаграждение (респ. определяне на размера му) административният ръководител на съда упражнява правомощие, делегирано му от Висшия съдебен съвет в качеството му на административен орган. Касае се до упражняване на властническо правомощие, макар и в сферата на определяне на парична престация за положен труд, тъй като административният ръководител по силата на делегираното му правомощие и в рамките на приложимите нормативни разпоредби и решения на ВСС едностранно определя отпускането и размера на допълнителното трудово възнаграждение.

С решение на пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., са приети Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения, изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г. /Правилата/.

С описаното по-горе Решение на Пленума на ВСС по т.52, по Протокол №34 от 23.11.2023 г., е дадено съгласие на административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от Правила за определяне и изплащане на средства за допълнителни трудови възнаграждения /приети с решение на пленума на ВСС по протокол № 29/22.11.2018 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 13/13.06.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 28/21.11.2019 г., изм. и доп. с решение на пленума на ВСС по протокол № 18/12.05.2022 г. /.

В нормата на чл. 7, ал. 1 от Правилата е заложено правомощието на административните ръководители на органите на съдебната власт да определят размера на допълнителното възнаграждения на магистратите по чл.3.

Предвид горното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган– Административния ръководител- председател на Административен съд– Плевен, който съгласно чл. 80, ал. 1 от ЗСВ осъществява общо организационно и административно ръководство на районния съд.

На следващо място, оспореният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл.59, ал.2 АПК /т.1-5, 8/.

Относно приложението на материалния закон:

Съгласно чл. 1 от Правилата, същите уреждат реда, начина и източниците на средства за изплащане на допълнителни трудови възнаграждения за постигнати резултати.

Източниците на средствата са посочени в чл.2 от Правилата, а именно при наличие на финансови средства по § 01-00 "Заплати" по бюджетите на органите на съдебната власт и неизползвани наличности от предходната година по бюджета на съдебната власт, след изплащане на всички задължения, административните ръководители, съдиите, прокурорите, следователите, в т. ч. младши съдии, младши прокурори, младши следователи, наричани за нуждите на тези правила магистрати, съдебните и прокурорски помощници, държавните съдебни изпълнители, съдиите по вписванията, членовете на ВСС, главния инспектор и инспекторите в Инспектората към ВСС, служителите на Националния институт по правосъдие (НИП) и съдебните служители, заети в тези органи, могат да бъдат стимулирани за постигнати резултати.

Видовете допълнителни възнаграждения в органите на съдебната власт са визирани в чл. 3 от Правилата:

1. за постигнати резултати – текущо, за годината;
2. за постигнати резултати по конкретни задачи;
3. съгласно разпоредбата на чл. 233, ал. 6, изр. първо – въз основа на степента на натовареност на съответния орган на съдебната власт;
4. съгласно разпоредбата на чл. 233, ал. 6, изр. второ;
5. съгласно разпоредбата на чл. 345, ал. 5 от ЗСВ.

В случая, с цитираното по-горе Решение на Пленума на ВСС по т.52, по Протокол №34 от 23.11.2023 г., е дадено съгласие на административните ръководители на органите на съдебната власт да упражнят правомощията си на основание чл. 7, във връзка с чл. 9 от Правилата.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал.1 от Правилата, за постигане на резултати по конкретни задачи, лицата по чл. 2 имат право на допълнителни възнаграждения, които се изплащат в рамките на утвърдения бюджет на съответния орган на съдебната власт по § 01-00 "Заплати".

Конкретният размер на допълнителното възнаграждение по чл. 3, т. 2 се определя при спазване на условията, посочени в чл.9, ал.2 от Правилата:

1. Отчитане на индивидуалния принос на съответното лице за изпълнение на възложената задача, като се вземе предвид значението на задачата за формиране на общите резултати от дейността на органа на съдебната власт;
2. Инициативност и новаторство;
3. Постигнати значими резултати от участие в работни групи с приоритетно значение;
4. Действия при рискови и извънредни обстоятелства.

Следва да се подчертае, че изрично в чл.9, ал.3 от Правилата /в относителната редакция/ е разписано, че средствата за постигнати резултати

по конкретни задачи не се изчисляват на база отработено време.

При така очертаната правна рамка, настоящият съдебен състав намира, че са неоснователни оплакванията на жалбоподателя касателно приложението на чл.6 от Правилата.

Съгласно чл.6 от Правилата, размерът на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати в течение на годината на магистратите, инспекторите в Инспектората към ВСС, съдебните и прокурорски помощници и на съдебните служители, се определя от административния ръководител, като се взема предвид приноса им за резултатите, отчетени в съответния орган на съдебната власт за годината /ал.1/. При условие, че в течение на годината, лице по ал. 1 е преназначено от един орган на съдебната власт в друг, размерът на допълнителното възнаграждение се изплаща по последна месторабота, пропорционално на отработеното в съдебната власт време /ал.2/. Лицата по ал. 1, заети към м. ноември на календарната година, които имат отработени повече от 65 работни дни, включително времето на ползване на платения годишен отпуск имат право на допълнително възнаграждение, като размерът му се определя и изплаща от съответния административен ръководител, на база действителното отработено време /ал.3/.

Настоящата инстанция съобрази, че нормата на чл.6 от Правилата, визира допълнителни възнаграждения по чл.3, т.1- за постигнати резултати – текущо, за годината, докато нормата на чл.9— въз основа на която е издадена оспорената заповед - съгласно Решението на Пленума на ВСС от 23.11.2023 г. е относима за допълнителни възнаграждения по чл.3, т.2- за постигнати резултати по конкретни задачи, каквато е и тезата на ответника. Т.е. касае се за различни допълнителни възнаграждения, със съответните разграничителни критерии.

В този ред на изложение, следва да се има предвид, че въпреки че Председателят на РС- Плевен е разграничила двата фактически състава за предоставяне на допълнително възнаграждение на магистратите в посочения съд в оспорваната заповед, в следствие е отправила запитване до ВСС, включително досежно приложението на чл.6. Именно в отговор на направеното запитване от страна на Председателя на РС- Плевен, видно от горесцитираното извлечение от протокол № 45 от заседанието на комисия “Бюджет и финанси” на ВСС, проведено на 13 декември 2023 г., т.14. е дадено разяснение на чл. 6, ал. 3 от Правилата /предишна ал.2/, като е посочено, че разпоредбата има предвид отработеното време в съдебната власт, а не в конкретен орган на съдебната власт, както и че разпоредбата на чл. 6, ал. 1 се отнася, както за

магистратите така и за съдебните и прокурорски помощници като не е налице диференциация на длъжностите работещи в системата на съдебната власт и подлежи на изпълнение от административния ръководител.

Съдът кредитира приложеното писмено доказателство- извлечение от протокол № 45 от заседанието на комисия “Бюджет и финанси” на ВСС, проведено на 13 декември 2023 г. В тази връзка намира за неоснователно възражението на ответника за дискредитирането му, с оглед на обстоятелството, че е последващо заповедта, предмет на оспорване в настоящото производство. Несъмнено, според правилото разписано от законодателя в разпоредбата на чл. 142, ал.1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Съгласно ал.2 на чл.142 от АПК обаче, установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания.

В процесния казус, настоящият съдебен състав намира, че следва да концентрира предмета на оспорването до относими критериите, заложиени в чл.9 от Правилата /цитирани по- горе/, доколкото това е правното основание, на което е издадено решението на ВСС и извършване на преценка дали те са спазени от административния ръководител при издаване на оспорвания акт.

Както бе посочено, по- горе, анализирайки разпоредбата на чл. 9, ал.1 от Правилата, същата е приложима за всички лица изброени в чл.2 и е относима за определяне на допълнителни възнаграждения по чл.3, т.2, а именно за постигане на резултати по конкретни задачи, при съобразяване с посочените в ал.2 условия /цитирани по- горе/.

Настоящият състав на съда намира, че преди издаването на обсъжданата заповед в атакуваната ѝ част по отношение на К. не са изяснени всички относими факти и обстоятелства.

В случая, за да определи конкретния размер на допълнително възнаграждение за постигнати резултати по конкретни задачи, в размер на 0,8 от основното трудово възнаграждение, с включен ранг, Председателят на РС-Плевен е взела предвид даденото в табличен вид разпределение по брой свършени наказателни дела, за периода 01,01,2023 г. - 24,11,2023 г., за всеки съдия от състава на ПлРС, наказателно отделение. И е отчетен индивидуален принос на съдия К. К. за формиране на общите резултати от дейността на Районен съд Плевен единствено на база приключени общо 74 броя наказателни дела.

Съдиите имат особен служебен статус, поради което е специфичен и характерът на правоотношенията, по силата на които изпълняват

функциите си. Това са самостоятелен вид административни правоотношения по изпълнение на платена държавна служба в изпълнение на функциите им при осъществяване на съдебната власт като отделен вид държавна власт (Решение № 1 от 31 януари 2017 г. на КС на РБ по к. д. № 6/2016 г.). Правата и задълженията на съдиите са уредени в Раздел V от ЗСВ и са свързани с изпълнението на основните им задължения, като съгласно чл. 210 от ЗСВ, са: да решават разпределените им дела или преписки в определения срок; да участват в заседанията на общото събрание на съответния орган на съдебната власт; при необходимост да изпълняват служебните си задължения и в извънработно време; да изпълняват и други задачи, свързани със службата им, които са им възложени от административния ръководител.

Според разбирането на този състав на съда, броят на приключителите дела показва текущата резултатност на магистрата за съответната година и не отразява изпълнението на условията, заложи в ал.2 на чл.9, а именно изпълнението на конкретно възложени задачи, инициативност и новаторство, участие в работни групи, действия при рискови и извънредни обстоятелства.

Още повече, че не може да се приеме като база за сравнение приключилите наказателни дела на К. и останалите магистрати в РС-Плевен за един и същи период, както е посочено в заповедта /от 01.01.2023 г. до 24.11.2023 г./, тъй като несъмнено К. е встъпил в длъжност като съдия в този съд на 18.07.2023 г., поради което за него времеви диапазон за приключване на този брой дела е значително стеснен. Т.е. не може да се приеме, че той е приключил 74 наказателни дела за близо 11 месеца, за който период са изнесени данни за другите съдии от РС-Плевен. В случай, че са използвани данни за делата, то остава неясно защо не са взети предвид сроковете, в които същите са разгледани и приключили със съответния акт; броя на обжалваните актове и резултатите от касационния контрол; наличието или не на жалби за бавност и др. При това положение е основателно възражението за нарушаване на принципа по чл.8, ал.2 АПК, съгласно който в пределите на оперативната самостоятелност, при еднакви условия, сходните случаи се третират еднакво. В тази връзка, доколкото в оспорената заповед Председателят на РС- Плевен е съблюдал индивидуалния принос на магистрата за формиране на общите резултати от дейността само на Плевенския районен съд, то е резонно възражението на жалбоподателя относно друг колега от същия съд, който е встъпил като съдия след него, а е получил пълния размер на допълнително възнаграждение. Следва да се отбележи, че в отговора на ВСС е посочено, че с решение на Пленума

на ВСС е била извършена корекция по бюджетите на органите на съдебната власт по § 01-00 „Заплати и възнаграждения на персонала, нает по трудови правоотношения“, така че да се осигури максималния размер на определените за изплащане средства за допълнителни трудови възнаграждения на база заета щатна численост в съответния орган, поради което следва при осъществяване на оперативната си самостоятелност административният ръководител да изложи по ясен и недвусмислен начин сравнителния си подход при определяне на по-нисък размер на допълнително възнаграждение. Това води до извод, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК, а именно в конкретния случай издателят на акта в оспорваната част не е отчетел всички релевантни за случая факти и обстоятелства.

Предвид всичко изложено до тук, съдът намира, че следва заповедта в обжалваната част за бъде отменена.

Настоящият състав приема, че независимо от отмяната на заповедта в оспорената ѝ част, то не е налице основанието по чл. 172, ал. 2 от АПК за връщането на преписката на административния ръководител – председател на Административен съд– Плевен, каквато е претенцията на жалбоподателя. В тази връзка, съгласно § 3 от допълнителните и заключителни разпоредби от Правилата „средствата за допълнителни възнаграждения на лицата по чл. 2, както и социалните, здравните осигуровки и задължителното пенсионно осигуряване, се начисляват и изплащат в рамките на одобрения за конкретната година бюджет на съответния орган на съдебната власт“. С други думи, правомощието на административните ръководители по чл. 9, ал. 1 от Правилата, се ограничава в рамките на утвърдената бюджетна сметка за заплати на съответния орган на съдебна власт за текущата бюджетна година и се преклудира след приключването ѝ. Административните ръководители не могат да определят средства за допълнителни възнаграждения, отнасящи се за изминали отчетни финансови периоди. В тази връзка жалбоподателят би могъл да потърси правата си от отмяната на частично незаконосъобразната (по отношение на него) заповед по исков ред.. В този смисъл е и постановена съдебна практика – Решение № 1861/20.02.2023 г. на ВАС по а. д. № 4286/2022 г.; VI о.; Решение № 131 от 7.01.2019 г. на ВАС по адм. д. № 8782/2018 г., VI о.; Решение № 10225 от 21.07.2014 г. на ВАС по адм. д. № 5419/2014 г., VI о.; Решение № 11321 от 28.10.2015 г. на ВАС по адм. д. № 4747/2015 г., VI о.).

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. Д. К. Заповед № РД- 03- 238 от 24.11.2023г. на Административния ръководител- Председател на Районен съд- Плевен в частта по т. 4, вр. т. 1.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му.

Съдия: